

»Det er Skade, Frandsen, at du slet ikke har noget Talent. Tænk, om du kunde bo saa rart som her i Stedet for at sidde i din Toværelsens Lejlighed paa femte Sal og være din egen Stuepige fra ni til elleve. — Hvad siger du, er det noget Snak? Men Gud bevare mig! Du vil da ikke nægte, at jeg forleden overraskede dig med et grønt Smækforklæde paa og en Fejebakke i Haanden? . . . Herregud, hvorfor rødmer du for det, lille Frandsen? Det er jo ikke noget at skamme sig over. Det er jo en fuldkommen ærlig Sag, at man ikke har Raad til at holde kvindelig Betjening.«

Det var nu ikke udelukkende af Skamfuldhed, at Vennen blev rød, og det kom til et af disse smaa Sammenstød, hvorunder Hr. Frandsen med tilbudte Tænder gjorde et spagfærdigt Oprørsforsøg mod sin Tyran, mens Jægermesteren med selvglad Jovialitet og smaa muntre Sideblink til Tilhørerne nød sin Aandsoverlegenhed over den ulykkelige Skovtaksator uden at ane de Tanker, som denne i sin Afmagt trøstede sig med og hemmeligt fnisede af.

Jytte fandt sin Fætter aldeles uudholdelig idag. For at bortlede Opmærksomheden fra ham gav hun sig igen til at se sig om paa Stuens Billeder og spurgte Karsten From om Kunstnernes Navne. Paa hendes Opfordring tog han et af dem — et Landskabsstudie — ned fra en Dørfylding, saa hun bedre